

Ελένη Βασιλείου

Ο ΑΙ – ΓΙΩΡΓΗΣ Ο ΣΠΟΡΙΑΣ

Από μια στάλα μωρό το ήξερα πως ο Αι - Γιώργης δεν γιορτάζει μόνο τον Απρίλη. Στο μικρό ξωκλήσι του, που ήταν στη γειτονιά μου, λειτουργούσαμε δυό φορές το χρόνο. Μια στις 23 τ' Απρίλη, που τις πιο πολλές φορές μεταφερότανε τη δεύτερη μέρα του Πάσχα, και άλλη μια στις 3 του Νιόβρη, τ' Αι - Γιώργη του Σποριά. Δεν ξέρω γιατί, μα από τις δυό γιορτές πάντα με συγκινούσε περισσότερο ο Αι - Γιώργης ο Σποριάς. Ίσως γιατί μέσα στη μεγαλοπρέπεια της Ανάστασης ατονούσε η γιορτή του Αγίου. Μα πιο πολύ ήταν, νομίζω, γιατί το Νοέμβριο όλο το χωριό απέθετε τις ελπίδες του στον Άγιο, τον παρακαλούσε με δάκρυα για την καρποφορία της γης κι ύστερα άρχιζε τη σπορά.

Δεν είχα τελειώσει ακόμα το Δημοτικό, νομίζω πως ήμουν στην έκτη τάξη, και θυμάμαι πως εκείνη τη χρονιά το φθινόπωρο είχε αρχίσει με τους καλύτερους οιωνούς για τους γεωργούς μας. Μου άρεζε να βλέπω την ικανοποίηση στα πρόσωπά τους. Πίστευα ότι οι τόσο καλές καιρικές συνθήκες ήταν δουλειά τ' Αι – Γιώργη.

Την ημέρα της γιορτής του πήγα πρώτα στο εκκλησάκι, άναψα το κερί μου και με το βλέμμα μου αγκάλιασα κι έκλεισα στην καρδιά μου όλα τα πρόσωπα των χωριανών μου, που έλαμπαν από χαρά και κατάνυξη. Έφυγα για το σχολείο αργοπορημένη και, παρόλο που βιαζόμουν, δεν μπόρεσα να μη σταματήσω έξω από το παράθυρο του θείου μου, επειδή άκουσα τη φωνή του και μου έκανε εντύπωση πως αυτός που τόσο σεβότανε τον Άγιο δεν είχε πάει ακόμα στη Λειτουργία. Η φωνή του ήταν λυπημένη, παρακλητική:

- Βοήθα με, γυναίκα, να σηκωθώ! Τέτοια μέρα κι εγώ να 'μαι στο κρεβάτι; Βοήθα με να ετοιμαστώ να πάω στη χάρη του!

- Κωστή, έχεις σχεδόν 40 πυρετό· κάθισε φρόνιμα! Ο Άγιος δεν θα σου ζητήσει λόγο.

Η θεια μου του μιλούσε γλυκά, ήρεμα, μα κείνος, ωστόσο, επέμενε:

- Δεν θυμάμαι να έλειψα ποτέ από την εκκλησία μια τέτοια μέρα, μα δεν μπορώ και να σταθώ στα πόδια μου.

- Θα πάω εγώ, Κωστή, τον καθισύχασε εκείνη. Θα τον παρακαλέσω εγώ για τη σπορά.

Έφυγα τρεχάτη για το σχολείο με ένα τσίμπημα στην καρδιά μου. Γύρισα το μεσημέρι στο σπίτι κι εκεί έμαθα πως τον θείο μου τον μετέφεραν στο νοσοκομείο και πως τον κράτησαν μέσα, γιατί είχε πλευρίτιδα. Έκλαιγε η μάνα μου και έλεγε πως τώρα δεν ήταν καιρός για άρρώστιες, γιατί ο θείος μου είχε μεγάλη φαμίλια. Ποιός θα όργωνε, ποιός θα έσπερνε; Ο δικός μου ο πατέρας ήταν εργάτης· ούτε από γη ήξερε ούτε και τα μέσα είχε για να κάνει αυτή τη δουλειά. Εγώ, που δεν ήξερα τι ακριβώς σημαίνει πλευρίτιδα, παρηγορούσα τη μάνα μου, λέγοντάς της πως θα του ρίξουν τον πυρετό και θα τον στείλουν πίσω.

Οι μέρες όμως περνούσαν κι ο θείος μου εξακολουθούσε να είναι στο νοσοκομείο. Τα χωράφια του χωριού μου το ένα μετά το άλλο ημέρευαν κάτω απ' τ' όνι και δέχονταν φιλόξενα στα σπλάχνα τους το σπόρο. Ωσπου σιγά σιγά σπάρθηκαν όλα. Μοναδική εξαίρεση τα χωράφια του θείου μου, που έκαναν τα διπλανά τους να φαίνονται ακόμα πιο όμορφα έτσι δουλεμένα και φρεζαρισμένα καθώς ήτανε.

Ένα απόγευμα, με την καρδιά μου γεμάτη παράπονο, άνοιξα την πόρτα τ' Αι - Γιώργη και μπήκα μέσα. Άναψα το σβηστό καντήλι κι ήμουν έτοιμη να σταθώ μπροστά του, να του πω το παράπονό μου, όταν μπήκαν μέσα στο εκκλησάκι τα τρία μικρότερα παιδιά του θείου μου. Πόνεσε η ψυχή μου έτσι όπως τα είδα πιασμένα χέρι χέρι.

- Ήρθαμε να παρακαλέσουμε τον Αι - Γιώργη να γίνει γρήγορα καλά ο πατέρας, γιατί σε λίγο θα χάσουμε τη σπορά.

Ο Ανδρέας, που ήταν μόλις τρίτη δημοτικού, γονάτισε πρώτος μπροστά στον καβαλάρη Άγιο. Τα δύο μικρότερα τον μιμήθηκαν. Έμεινα να κοιτάζω με δέος αυτή την εικόνα και μέσα μου γεννήθηκε εκείνη την ώρα μια ιδέα. Δεν ξέρω τι είπαν τα παιδιά στον Άγιο, γιατί δεν τ' άκουγα. Τα αυτιά μου, τα μάτια μου, ο νους μου, η καρδιά μου ήταν κολλημένα στην ιδέα που μου 'ρθε έτσι ξαφνικά. Δεν έβλεπα την ώρα να τελειώσουν τα μικρά, να κλείσω την πόρτα και να τρέξω.

Κι έτσι έκανα. Έτρεξα αμέσως και βρήκα τον δάσκαλό μου. Του είπα λαχανιασμένη τι σκέφτηκα. Χαμογέλασε, με παίνεψε για τη σκέψη μου και, κείνος που δεν πήγαινε ποτέ στο καφενείο γιατί συνεχώς μελετούσε, έφυγε βιαστικός για κει.

Είδα από μακριά τους χωριανούς μου να σηκώνονται με σεβασμό και με κάποια έκπληξη στα μάτια, μόλις τον είδαν να μπαίνει. Το βράδυ από το στόμα του κατάπληκτου πατέρα μου άκουγα με το νι και με το σίγμα τι ακριβώς έγινε στο καφενείο.

- Πώς πήγε, παιδιά, η σπορά; ρώτησε δήθεν τυχαία ο δάσκαλός μου.
- Δόξα τω Θεώ! απάντησαν όλοι μ' ένα στόμα.
- Ο Αι - Γιώργης φρόντισε και ο καιρός να κρατήσει και όλα να πάνε καλά, συμπλήρωσε ο κυρ Τάκης.

- Σπείρατε όλοι; Ξαναρώτησε ο δάσκαλος.
- Όλοι, απάντησε κάποιος άλλος, εξόν από τον Κώστα, που δεν φαντάζομαι να προλάβει φέτος να σπείρει.

Δεν μίλησε ο δάσκαλος. Μόνο σηκώθηκε, έκανε ένα γύρω με το βλέμμα του όλα τα τραπέζια και αργά αργά κατευθύνθηκε προς την έξοδο. Ξαφνικά γύρισε και τους κοίταξε θυμωμένος.

- Και νομίζετε πως είναι σωστό ν' αφήσουμε φαμελίτη άνθρωπο δίχως σοδειά, επειδή έτυχε τον καιρό της σποράς ν' αρρωστήσει; Ούτε ο Θεός το θέλει ούτε ο Αι - Γιώργης! Όποιος θέλει ας έρθει να με βρει· θα του πληρώσω τα μεροκάματά του, να οργώσει και να σπείρει τα χωράφια του Κώστα.

Έφυγε ο δάσκαλος από το καφενείο και τότε σηκώθηκε πρώτος ο κυρ Ανέστης.

- Ντροπής μας που δεν το σκεφτήκαμε τόσες μέρες από μόνοι μας, ντροπής μας! Αν πάμε όλοι, σε μια μέρα την τελειώνουμε τη δουλειά. Κανέννας δεν είχε αντίρρηση, μα και κανέννας δεν το είχε σκεφθεί νωρίτερα.

Την άλλη μέρα όλα τα τρακτέρ του χωριού δούλευαν στα χωράφια του θείου μου. Τα είδα κι έτρεξα με χαρά να το πω στη θεια μου. Εκείνη τ άκουσε και σήκωσε δακρυσμένη τα χέρια της ψηλά. «Σ' ευχαριστώ, Θεέ μου!», ψιθύρισε και βγήκε να τα δει και μόνη της. Ο Αι - Γιώργης τα έστειλε τα τρακτέρ; με ρώτησε η μικρή Αγγέλα, που ήταν δεν ήταν έξι χρονών.

- Ο Αι - Γιώργης τα έστειλε, Αγγελικούλα μου! της είπα συγκινημένη και δεν είχα καμιά αμφιβολία γι αυτό. Μάλιστα ήμουν σίγουρη πως κάπου ανάμεσα στο θόρυβο από τις μηχανές των τρακτέρ ακουγόταν και κάποιος καλπασμός αλόγου.

- Ο Αι - Γιώργης ο Σποριάς δεν μπορεί να μη βγήκε μ όλο το χωριό. Κι αν κάποιος πήγαινε στο ξωκλήσι του, σίγουρα θα 'βλεπε το εικόνισμά του άδειο.

